

Resebrev - oktober 2011. Semester i Kalifornien - utan båt

Upp 03.30 och lite senare lämnade vi seaQwest i Green Turtle Bays marina för att bli skjutsade till den lilla flygplatsen i Paducah. Vi tog ett plan till Chicago och bytte sedan till ett västgående. Efter några timmar med fin utsikt över Klippiga bergen, Grand Canyon och Nevadaöknen landade vi i San Francisco. Ett drömmål sedan länge!

På flygplatsen hyrde vi en bil i mellanklass, och till kaptens lycka fanns inga sådana bilar inne så vi blev uppgraderade till en Dodge Charger! Fram med vår navigator och lite senare var vi på "Inn on Broadway" där vi bokat rum. Stället gav ett slitet intryck utifrån men fri parkering, nyrenoverade fräscha rum och ett suveränt läge ändrade snabbt den uppfattningen. Lite lagom möra gav vi oss ut på ett första "span" för att få en bild av staden och fick ordentligt med mersmak!

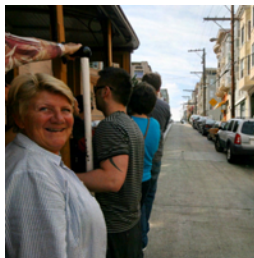
Kaptens trivs bakom ratten i vår hyrbil!

Vi kikade på de branta kuperade gatorna, strosade vid Fishermans Wharf, fick en glimt av Golden Gate-bron, tittade på de gamla kabeldragna spårvagnarna och gick upp för Lombard Street, stadens mest fotograferade gata. Känd som världens krokigaste gata med sina 8 hårnålskurvor! På grund av sin branta lutning byggdes en sträcka av gatan om på 1920-talet som då fick sina kurvor och den karakteristiska röda beläggningen med planteringar på sidorna. Här står hela tiden turister med kameran beredd! Ändå är detta inte den brantaste gatan. Filbert Street, bara 2 gator bort, är världens brantaste gata med lutning på 31,5 grader på en längre sträcka och är den som varit med i många filmade biljakter. Kuperat med branta gator är det nästan överallt, en del av stadens charm.

Kurvorna vid Lombard Street

Båda dessa gator ligger på Russian Hill, en av de 43 kullar som finns i San Francisco. Man pratar ofta om de sju kullarna och så var det en gång, men sedan dess har staden växt. I samband med guldrushen växte staden snabbt upp och invånarantalet ökade mellan år 1848 och 1850 från 1 000 till 25 000 personer! 1906 drabbades San Francisco av en kraftig jordbävning, den värsta i USA:s historia, och stora delar förstördes. Återuppbyggnaden gick snabbt men än idag präglas staden av låg bebyggelse. Undantag finns förstås, främst i city.

Idag bor det ca 800 000 personer i staden San Francisco men i området bor det över 7 miljoner vilket gör det till en av USA:s tätast befolkade platser. Då staden omges av vatten på tre sidor kan den bara växa söderut på kullarna. Lägg till 16 miljoner turister årligen och man förstår varför det hänger ut folk från de populära kabeldragna små spårvagnarna. Eller cable cars, som de kallas.

Ståplats på utsidan av en Cable Car!

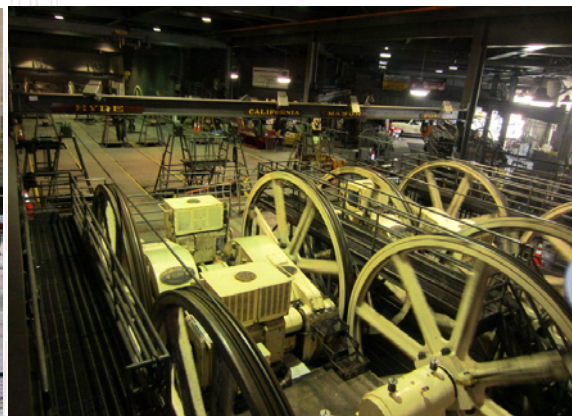

Dessa grundades redan 1873 av Andrew Hallidie som hade bevittnat en olycka då ett ekipage med 5 hästar vält i en av de branta backarna. Vagnarna blev snabbt populära och som mest fanns det 600 vagnar som gick på 21 olika linjer runtom i staden. Så småningom ersattes de av bilar och bussar men man räddade tre linjer som idag är kulturminnesmärkta och en stor turistattraktion. Alla fyra sträckorna (2 av linjerna har en gemensam sträcka plus en egen) drivs från ett och samma ställe på Mason Street, som också är ett museum över dessa Cable Cars historia. Hela systemet är ombyggt så sent som 1982-84 och det är fascinerande att se 4 motorer driva dessa kablar som går under stadens gator och drar de små söta vagnarna.

Föraren bromsar sin Cable Car nerför backen.

Vagnen vänds för hand vid ändhållplatsen

Motorerna som drar alla vagnarna

Upp på Nob Hill, ner till Market Street, längs branterna på Hyde Street och med vyer uppe från California Street. Ja, vi testade dessa Cable Cars och utforskade samtidigt downtown i San Francisco. Vi promenerade genom finanskvarten där de få skyskraporna finns, bland annat den transamerikanska pyramiden. Och genom Chinatown!

Något som finns i många städer men detta är den största bosättningen utanför Asien. Området löper längs Grant Street som är kommersiellt, med fullt av tingeltangel-affärer, och Stockton, där många bor och som känns lite mer äkta. Lunch hos So Who som har Chinatowns smalaste restaurang. Kök på bottenvåningen och på övervåningen fanns 8 små bord. Gott och billigt var det.

Porten till Chinatwn

San Francisco är lätt att ta till sitt hjärta. Det är charmigt, trivsamt, småstadsaktigt och genuint. Gene Fowler har sagt: "Varje människa har rätt att älska två städer: sin egen och San Francisco." Vi håller med!

Eftersom vi hade bröllopsdag hade vi bokat bord på Aliotos den kvällen. Den äldsta italienska restaurangen vid Fishermans Wharf. Samma familj har drivit den sedan 1925.

Läckerheter från havet tillagade på italienskt vis var förstas en höjdare. På väg hemåt hörde vi musik och hamnade återigen på en bluesklubb. Ännu en kväll med härligt gung!

Nästa morgon vandrade vi över Russian Hill och upp på Telegraph Hill till Coit Tower för att få en fin vy över bukten. San Francisco Bay är stor och förvånande nog upptäcktes den inte förrän 1769 vilket vi skulle få veta mera om senare. Med andan i halsen tog vi oss ner för de dryga 600 trappstegen för att hinna till pir 33 före 10.00. Därifrån går nämligen turerna till Alcatraz och vi hade förbokad. En kort båttur ut till ön vars namn betyder ungefär "sjöfåglarnas ö". Där fick vi en mycket intressant guidning av en park ranger-dam som berättade om både öns och San Franciscos historia. För ön har ju inte bara varit fängelse.

Bosse på väg nerför en av trapporna vid Telegraph Hill.

Staden omges ofta av dimma, främst under sommaren, och med en kust som består av ökända undervattensklippor vad det kanske inte så konstigt att man höll sig undan från kusten. Ett mexikanskt fartyg, som sökte efter bukten vid Monterey, hade dock gjort ett strandhugg lite söder om bukten och skickat upp spanare på kullen som kunde berätta om ett stort vatten innanför. Därför gjorde man år 1769 en expedition och hittade inloppet, som är en mile brett, och bukten innanför som är världens största innanhav.

Sex år senare slog sig mexikaner ner här. Man hade många bosättningar längs kusten och det märks än idag. Många orter har spansk klingande namn.

Hela Kalifornien beboddes från början av indianer men under 1700-talet befolkades området av spanjorer och bland annat startade missionsstationer längs kusten. Det spanska styret försvagades och övertogs av Mexico som under tiden blivit självständigt.

Först efter kriget mellan USA och Mexico år 1846 införlivades Kalifornien i Amerikas Förenta Stater. Två år senare startade guldrushen och resten är historia.

Vad man snabbt insåg var att ett fort behövdes för att försvara området. Ön Alcatraz ligger mitt för inloppet till San Francisco Bay så där skulle det byggas. Inget lätt projekt då både material och arbetskraft saknades. Det löste man genom att frakta sten från Kina, vilket blev billigare än att ta det från amerikanska ostkusten. För att få arbetare till bygget var man tvungen att erbjuda hisnande löner, de fick motsvarande en veckolön. Per timma! Ett fort blev det och det ansågs så säkert, då ingen kunde ta sig in, att det många år senare vore idealiskt som militärfängelse för ingen borde ju kunna ta sig ut heller. År 1934 gjordes det om till civilt fängelse.

Fångarna arbetade på ön och byggde själva hus för både personalen och de intagna. Reglerna var många och hårda, regel nummer fem sa till exempel: "Här får du mat, kläder, skydd och hälsokontroll. Allt annat är privilegier." Det fanns runt 250 fångar, den mest kände är väl Al Capone.

På ön bodde inte bara de fängslade utan även 70-talet fångvårdare med sina familjer. Barnen åkte varje dag båt in till San Francisco för att gå i skola och under tiden kunde fångarna få vara ute och bygga eller skapa och sköta om trädgårdsanläggningar. Några fångar har försökt rymma från Alcatraz men vad man vet har ingen lyckats.

Ön omges av elaka klippor och strömmarna är starka i området, runt 6-10 knop. Dessutom är havet kallt, temperaturen når aldrig över 15 grader.

Tre killar var dock lite mer utstuderade än andra och planerade länge sin rymning. Från sina celler grävde de, med en sked, sig ut till utrymmet bakom och kunde sedan ta sig ut. För att vinna tid hade de gjort huvuden att lägga i sina sängar, med äkta hår och allt, som de samlat under lång tid. Ingen har hittat några kroppar så vem vet, kanske lyckades de?

Ön Alcatraz

Och en av cellerna

Själva tog vi båten tillbaka och besökte sedan Pier 39. Denna är idag omgjord till köpcenter med många udda, lustiga butiker och massor av restauranger. Och tillhåll för sjölejon! Sedan 21 år finns en stor flock sjölejon här, solandes på plattformar inne i hamnområdet.

Det buffas, knuffas och morras. Ibland åker någon i vattnet. Unghannarna kaxar sig medan de äldre njuter i solskenet. Härligt att se dessa djur på så nära håll och mitt inne i stan!

Så fick vi uppleva San Franciscos omtalade dimma. Nu gällde bilutflykt längs "49 mile scenic drive" och vi startade med att köra upp till Haight/Ashbury där man än idag kan känna historiens vingslag från 60-talet. Hippiekulturens vagg. Här bodde ikoner som Janis Joplin och Jefferson Airplane och här har flower-power sina rötter. Idag är området fashionabelt med bohemiska inslag.

Området klarade sig bra vid den stora branden som följde på jordbävningen år 1906 och här finns många av de vackra viktorianska hus som byggdes under 1800-talets andra halva. Vi kikade bland annat på de mest fotograferade; "Painted Ladies". 6 fina hus vid Alamo Square som har en fantastisk vy över San Francisco. Det är inte de vackraste, långt därifrån, men läget och vyn är oslagbar.

The Painted Ladies

Inte mycket bro denna dag!

Sen gick färden genom vackra Golden Gate Park, via stadsdelen Sunset och åter längs kusten vid Pacific Ocean. Fortfarande i dimma så det enda vi såg var resterna av de vågor som rullade in. Genom Presidio, den stora parken vid Golden Gate-bron och ut till Fort Point, utsiktsplatsen vid brofästet. På bilder sticker bron ofta upp ur dimman men här gick den ner ur densamma!

Denna mutomspunna bro som invigdes år 1937 och länge var världens längsta hängbro. Bron har ritats av Joseph Baermann Strauss som också ritat järnvägsbron över Trollhätte kanal i Vänersborg! Det tog fyra år att måla bron i den karakteristiska röda färgen som dels skyddar mot väder och vind men också gör att bron syns i dimma. I San Francisco finns ytterligare en hängbro, Bay Bridge, som inte alls är lika känd. Den är inte röd men istället går trafiken i två våningar, en i vardera riktningen. Den är egentligen större och stod klar 6 månader tidigare.

Vi körde över Golden Gate-bron och samma dimma fanns på andra sidan. Här syntes tydligt hur dimman kom rullande från havet och över bergen in i bukten.

Istället fortsatte vi den korta biten ner till Sausalito, den lilla charmiga medelhavsinspirerade staden i norra delen av San Francisco Bay. Här njöt vi av färsk skaldjur i härligt solsken på en uteservering vid havskanten. Framför oss låg båtar för ankar och många testade sina segel i bukten. I fonden syntes svagt San Francisco under dimman. Ren njutning för oss seglare!

På hemvägen körde vi åter ut till havet i hopp om att få en glimt av den berömda bron men denna dag ville dimman inte släppa. Istället körde vi in mot centrum och till Lombard Street för att nu själva köra nerför i de branta kurvorna. Lite spännande förstås men nästan värre blev det när vi skulle tillbaka uppför branterna på närliggande gator.

Följande morgon var dimman borta så vi startade med att köra ner till Fort Point och fick lite fina bilder på bron. Färden gick vidare till Castro, de homosexuellas stadsdel. Här vajar än idag den regnbågsfärgade flaggan till minne av Harvey Milk, den förste öppet homosexuella politikern i Kalifornien.

Långt tidigare, under 1910-20-talet, kallades området för "Little Scandinavia" då många skandinaver slagit sig ner här. Då fanns det både ett finskt badhus och Sjömanskyrkan i området. Här finns också de typiska korsvirkeshus som skandinaverna byggde.

Därifrån var det bara en kort färd upp till Twin Peaks, en av kullarna, där man har en fantastisk utsikt över San Francisco som bokstavligen ligger för dina fötter. Här sa vi farväl till denna härliga stad, som vi tagit till våra hjärtan, och påbörjade färden söderut.

På Twin Peaks kan man verkligen njuta av att ha staden för sina fötter!

Längs kustvägen, Highway 1, förstås. Vi stannade här och där och tog lite bilder, lunchade och njöt av att se havet. Hela Pacific Ocean ligger utanför. När vi passerat Monterey och dess skyddade bukt svängde vi av från Highway 1 och körde ut till Pacific Grove. Härifrån kunde vi sedan köra "17 Mile Drive" tillbaka. En privat betaltväg som går genom ett exklusivt bostadsområde omgivet av tre golfbanor med olika karaktär och med närhet till havet. Vi stornjöt, havet på västkusten var sig likt med granitklippor, saltstänk, tångdoft och ett evigt brusande. Här såg vi både säl och sjölejon. En hel del fåglar men också en massa vindpinade träd, främst pinje och cederträd.

Sälar vid Pacific Grove

Vindpinad ceder - 250 år gammal!

Dagen avslutades i Carmel-by-the-Sea, en liten söt stad med massor av mysiga hus och exklusiva butiker. Gott om restauranger, många med vinprovning. Vi testade, Kalifornien är ju känt för många goda viner. Carmel är nog mest känt för att Clint Eastwood var borgmästare här under åren 1986-1988 och sina underliga lagar. Här är det till exempel förbjudet med husnummer, brevlådor, neonskyltar, snabbmatkedjor och höga klackar i byns centrum!

Vinprovning på italiensk restaurang

På morgonen körde vi ner till havet och i Carmel är det gratis att köra i villaområdet. Kanske inte lika flotta villor som vid 17 Mile Drive och inga golfbanor men oj, så mysigt. Fina, söta, läckra hus, de flesta i högst vanlig storlek men prydligt, udda och lekfullt.

Ett av de söta husen i sagostaden Carmel

På nätterna tog vi in på olika "Inn", en typ av motell. I USA betalar man per rum och inte per person så ett fräscht rum med Internet, kaffebyggare, frukost och parkeringsplats kostar sällan mer än ca US\$ 100, dvs ca 650 svenska kronor!

The Village Inn i Carmel

Från Carmel och söderut startar den riktigt spektakulära delen av Highway 1. Med svindlande höjder, lodräta stup, förrådiska klippor och en vild och vacker natur. Highway 1, eller Pacific coast highway som den också kallas, stod klar år 1937 och följer i stort sett den gamla Kungsvägen (El Camino Real) som förband de 21 missionsstationerna som fanns längs kusten.

Längs vägen finns ett antal häftiga broar över djupa raviner, den mest kända heter Bixby Bridge och finns med på både film och i reklamfilmer. Innan bron byggdes år 1932 slingrade sig vägen över branta bergsryggar och ner i djupa dalar. 5-milafärden från Monterey till Big Sur kunde då ta upp till 1,5 dag! Detta är en av världens mest kända vägar och den är väldigt vacker.

Titta här! Och titta där! Synintrycken blev många och efter någon timma svängde vi av in på en smal slingrande väg ner mot en strand. Vi besökte Pfeiffers Beach, som påstås vara den vackraste längs sträckan men svår att hitta. Med GPS är det inga problem. Den smala skogsvägen ner kantades av mäktiga redwood-träd. Väl nere på stranden hade vi tur för vi kom dit då vattnet var lågt, men stigande. Vattnet slog mot de vassa formationerna så skummet yrde. Längst in på stranden hade det bildats en sötvattenpool från bergen bakom.

Läckra Pfeiffer Beach

Det var ensligt och obebyggt längs vår väg. Redan innan hade vi läst om att det kan vara långt mellan bensinstationerna, hela 40 miles! Eller drygt 6 mil om man så vill. Detta är bilens förlovade land, men när vi väl stannade för att tanka öppnade inte stationen förrän klockan tolv! Vi fortsatte istället till Piedros Blancas där vi åt vår picknick-lunch vid havet samtidigt som vi lyssnade på sjöelefanterna. Dessa låg på stranden strax nedanför.

Väldigt speciella djur som man trodde var utrotade innan man hittade ett hundratal djur på en mexikansk ö. Dessa fridlystes och på 1930-talet kom de första till Kalifornien. Nu finns här en koloni om ca 15 000 djur och vi fascinerades förstas. Denna tid på året är det bara honor och ungdjur här så de hannar vi såg var tonåringar som testade sina krafter på varandra. Det är bara vuxna hannar som har den karaktäristiska snabbliknande nosen.

Unghannarna testar sina krafter på varandra

Stora flockar låg på stranden och solade

Kontrasten blev enorm när vi en timma senare svängde in vid Hearst Castle. Mediamagnaten William Randolph Hearst hade under sin uppväxt inspirerats av Europas många slott och herresäten och lät vid San Simeon, högt ovanför byn med vidsträckt utsikt över de omgivande kullarna och havet, bygga sitt drömslott på familjens egendom. Självt kallade han det för "ranchen". Under 28 år hade han hjälp av arkitekten Julia Morgan både med byggnationen och med inredningen, som kommer från både slott och kloster i Europa. Idag skulle man aldrig fått föra ut dessa skatter men på den tiden kunde pengar lösa det mesta. Det var ingen lätt uppgift att vara arkitekt då planerna ständigt ändrades och vissa delar fick byggas om flera gånger innan Hearst var nöjd. Härifrån drev Hearst sitt mäktiga tidningsimperium och här hölls överdådiga fester med dåtidens stjärnor.

Delar av salongen med antika vävnader på väggarna

Neptuns Pool, överdådigt påkostad

Vi fortsatte sedan en bit längs kusten och svängde in på Highway 101 som går parallellt med 1:an men är betydligt snabbare. Målet för dagen var Solvang, den lilla byn som är det danskaste man kan hitta utanför Danmark. Korsvirkeshus, väderkvarnar och bagerier.

Frukosten avslutades med danskt wienerbröd (!) och promenad i lilla mysiga Solvang. Det är verkligen danskt. Redan 1911 skapades denna dansk-amerikanska by och då männen kom tillbaka från första världskriget och hade sett hur det verkligen såg ut i Danmark tog det fart ordentligt. Idag finns här ett Hans Christian Andersen-museum och Elverhøj Museum som inryms i en replika av ett äkta danskt gårdshus.

Ett av Solvangs många danska bagerier!

Vi körde genom bördiga vindar ner mot kusten och Santa Barbara som vi bara körde sakta igenom. Istället fortsatte vi till Malibu, den gamla genuina orten som blivit ett populärt tillhåll för jetseten. Här kan man sitta och äta ute på den gamla piren och njuta av havet. Det testade vi, för som någon skrev; att försöka få en titt på någon kändis innebär i bästa fall att du möter murar runt husen och kanske ser någons barnflicka!

Sen bar det av mot Los Angeles! Vårt första mål var ett par utsiktsplatser där vi skulle kunna se och fota den berömda skylten "Hollywood" uppe i bergen. Denna har sin egen historia då den ursprungligen sattes upp som reklam för ett bostadsområde och då stod det Hollywoodland uppe på berget. Med åren förföll skylten och 1949 tog handelskammaren över skötseln men tog då bort de fyra sista bokstäverna. 1978 byttes bokstäverna ut mot nya i stål, vilka målades om 2005. Under årens lopp har bokstäverna då & då tillfälligt ändrats, med eller utan tillåtelse.

Till vår förvåning befann vi oss mitt i stan på en livlig gata, Hollywood Boulevard, när vi skulle vara framme. Svaret fick vi då vi lyfte blicken. Från fjärde våningen i det nya centret Hollywood & Highland har man fin utsikt mot berget där bokstäverna står. Ännu bättre ser man förstås från Griffith Park Observatory.

I hjärtat av Hollywood finns förstås Walk of Fame, de stora filmstudiorna och kändisar.

Här stannade vi över natten. Vem har inte drömt om att få vara i Hollywood? Kanske inte som stjärna för en dag men med chans att få smaka på atmosfären.

Även svenska artister finns med, här Ingrid Bergman

Vi vandrade längs Hollywood Boulevard och kikade på alla stjärnor i Walk of Fame, tittade på folk och besökte Graumans Chinese Theatre som ligger mitt på den berömda gatan. Denna startade Sid Grauman redan 1927 och här har många storfilmerna haft sin premiär.

Utanför biografen finns hand- och fotavtryck från många av de stjärnor som setts på duken. Först ut var Mary Pickford och Douglas Fairbanks, då Pickford av misstag gick i våt cement. Sedan dess är det en tradition och urvalet av kändisar gjordes av Sid själv så länge han levde men görs idag enligt ett hemligt system. Det var också Grauman som startade med att rulla ut röda mattan för kändisarna som anlände till hans salong.

Hand- och fotavtryck utanför Graumans, här Cher's

På en av de högsta kullarna i Los Angeles ligger Getty Center där vi tillbringade en eftermiddag. En fantastisk anläggning som byggts av en stiftelse skapad av J Paul Getty som skänkt sin omfattande privata konstsamling vilken visas upp här. Man har också andra konstupställningar, ett konservatorium och ett forskningsinstitut. J Paul Getty dog 1976 och skänkte då 700 miljoner dollar till ändamålet. Stiftelsen förvaltade det väl och bara 8 år senare hade man ett kapital om 9 miljarder dollar. Istället för att satsa på ett traditionellt museum ville man uppnå något unikt och köpte marken uppe på höjden. Stor vikt lades vid val av arkitekt och Richard Meier ägnade sedan 13 år till att arbeta fram centret, både med exteriör och interiör, och som öppnades 1997.

En modern skapelse byggd på kvadrater i kalksten, aluminium och glas. Ljust, fräckt och mycket genomtänkt. Vi följde med på en intressant guidad tur om arkitekturen och fick lära oss mycket om alla kloka tankar bakom det man ser idag. Anläggningen har ett oslagbart läge med fantastisk utsikt över Los Angeles.

Vi tittade på konst också. J Paul Getty var en samlare och köpte mycket från Europa. Här finns såväl Monet som Rembrandt representerade.

J Paul Getty hade satt som villkor att anläggningen skulle vara öppen för allmänheten utan att någon entréavgift skulle tas ut så det är gratis att besöka anläggningen. Däremot kostar det 15 dollar att parkera! Men då kör man ner i ett stort parkeringsdäck och får åka i deras eget tåg upp till själva centret. Imponerande minst sagt.

Det blev ett kort besök i storstaden Los Angeles för vår del. Det finns naturligtvis hur mycket som helst att uppleva i en stad som är världsledande inom film, television och musikindustrin. Ca 15 miljoner, många av dem kändisar, bor i staden som grundades av mexikaner 1781 som "El Pueblo de Nuestra Señora La Reina de los Angeles del Rio de Porciúncula" vilket betyder: vår fru drottningens änglars stad vid floden Porciuncula. Vi nosade lite på Hollywood, gled på Sunset Strip, körde genom Beverly Hills och längs de ofta sjufiliga motorvägarna söderut för redan efter två dagar fortsatte vi till San Diego.

Här träffade vi först Lars Hässler i s/y Jennifer som tillsammans med sin besättning nästa dag skulle segla med i Baja Ha Ha Race. En årlig segling som går mellan San Diego och Cabo San Lucas i Mexico och som lockar ca 200 startande båtar. Alla hade förstås fullt upp med sina förberedelser men vi följde med på besättningsparty hos West Marine innan vi fick en pratstund i Jennifers salong. Lars är precis som vi medlemmar i OSK men vi har tidigare inte träffats utan mest haft kontakt via Facebook.

s/y Jennifer i San Diego

Så var det också med Urban och Carina som bor i San Diego. Vänner från Facebook som direkt bjöd hem oss att bo hos dem och därmed fick oss att inte avsluta trippen i Los Angeles utan fortsätta till San Diego. Något vi nu är mycket glada för.

San Diego är en stad som ger ett fint intryck, och på många sätt en mix av USA och Mexico. Här bor en hel del svenskar och vi fick följa med på matlagningskväll tillsammans med några par. Trevligt och kul att få en liten inblick hur det är att vara svensk men bo i USA.

Vi tillbringade en dag nere i downtown i de s.k. gaslamp quarter, gamla ruffliga kvarter som renoverats och som idag är hjärtat av stan med gallerier, butiker och små mysiga affärer. Byggnader i viktoriansk stil. Vi kikade in på "Looney Tunes"-skaparen Chuch Jones' eget galleri där man kunde köpa underbara tecknade originalbilder, bland annat av Daffy.

San Diego är ju också en flottbas så här finns gott om fartyg, bland finns ett maritimt museum, som inrymmer världens äldsta aktiva fartyg "Star of India", och strandområdet är väldigt fint iordninggjort. Därifrån är det inte långt till "Little Italy" där vi fick en härlig italiensk lunch. Urban tog oss med till "Old town", den spansk-mexikanska delen med flera hus från 1800-talet som visar hur man levde då samt butiker och restauranger. Mycket mysigt och i flera fall autentiskt då detta var den allra första bosättningen i San Diego. Flera hus är väl bevarade eller rekonstruerade och visar både byggnadssätt och interiörer.

Vi var också ute på ön Coronado där Urban visade oss det vackra hotellet med samma namn. Byggt 1888 och var på den tiden det största semesterortshotellet i världen. Många presidenter, kungligheter och andra celebriteter har besökt hotellet. Här har flera filmer spelats in, bland annat "I hetaste laget" med Marilyn Monroe och Tony Curtis.

Från bron över till Coronado ser man Mexico som bara ligger ett långt stenkast bort så här finns förstås massor av influenser därifrån. Bland annat sägs det att den bästa mexikanska maten hittar man i San Diego så en kväll testade vi, med vår värd som ciceron, och blev inte besvikna. Bara att se dem baka tortilla-bröden var nytt för oss och de smakade såklart mer än de plastförpackade vi är vana vid.

Mitt i staden ligger Balboa Parc, en riktigt stor park som bland annat rymmer många av San Diegos museum. Här finns också olika trädgårdar, en utomhusarena för konserter, flera teatrar och världsberömda San Diego Zoo. Restauranger förstås, bland annat den prisbelönta latinamerikanska restaurangen Prado Vi passade på och fick en härlig lunch med perfekt service. Och så finns Spanish village.

Ett område som byggdes till en världsutställning år 1935 och som 2 år senare uppläts som studios för konstnärer. Så är det än idag. I fyrtiotalet studios, alla olika med sin egen charm, huserar ca 200 aktiva etablerade konstnärer. Olja, akvarell, glas, träarbeten, skulpturer i olika material, silversmide, kläder och mycket annat arbetar man med. Här strövade vi runt och kikade och lät oss inspireras. Den som vill kan givetvis handla direkt av konstnärerna.

Läckra små studios i Spanish Village, Balboa Parc

Tillsammans med vårt värdpar besökte vi Stone Breweri, ett ölbryggeri som blivit väldigt populärt, för rundvandring och ölprovning. Som vi tidigare kunnat konstatera har det hänt massor på ölfronten i USA under senare år, bara sedan vårt besök 2008 har utvecklingen varit enorm. Mikrobryggerier blir allt vanligare och Stone har satsat mycket på ale, och mest kända är de för sin aggressiva Arrogant Bastard Ale även om kaptens favorit är deras Stone IPA.

Som namnet antyder gillar man sten och hade förutom bryggeriet, en pub, restaurang och uteservering med en fin trädgård. Allt fyllt med fräcka stenattiraljer.

På vår sista morgon i San Diego tog vi farväl av Urban och Carina, som öppnat sitt hus på San Diegos kullar för oss (tack än en gång!), och körde ut till kusten där vi delvis följde "59 mile scenic drive" som bland annat tog oss till La Jolla Cove. I La Jolla finns de allra finaste stränderna och maffiga bergsformationer. Många snorklade trots det kalla vattnet, det var bara 16 grader när vi var där, och på klipporna fanns det både fåglar och sjölejon som lugnt studerade alla människor i vattnet. Det är förstås fint att bo här så området omges av många läckra hus.

Så småningom blev det dags för oss att köra till flygplatsen där vi lämnade vår bil och klev på ett plan för att, via Chicago, flyga tillbaka till Paducah och seaQwest efter en härlig semester.

Heléne @ seaQwest

Golden Gate-bron i San Francisco en klar dag